

ты и Ружица още нѣколко дни при мене, до дѣто ся дворѣтъ не нареди.

Милорадъ бѣше съ туй Рушимирово предложіе твърдѣ задоволенъ, и отиде съ него на ловъ.

Между тѣя е господжа Елена показала на Ружица сичкитѣ нѣща които бѣше Рушимиръ заробилъ и отъ Елоградъ въ свой дворъ пренесълъ. »Азъ съмъ каза господжа Елена, сичкитѣ тѣя нѣща добро назила, и тутакси ще ги провода въ вашъ дворъ.

Послѣ туй поиска Ружица да отиде при капуджіята, за да види стажта, въ която живѣше когато бѣше слугыня; когато трѣгнаха, додоха Милорадъ и Рушимиръ, и тѣй ся съединиха съ тѣхъ. Тѣмничарѣтъ бѣше сѣдналъ въ стажта си за да си почине. Нѣ като чу Рушимировыжѣтъ гласъ, стана тутакси и отвори вратата; нѣ—Ружица стоеше предъ него:

»Ехъ, Ружице, подвижна той!—нѣ опростете—господжице щяхъ да кажа: »Ехъ, какво съмъ азъ отъ васъ дочакалъ! Но заповѣдайте вѣтрѣ найнапредъ—тѣй да, да! »Азъ бы понапредъ помислилъ какъ небето ще падне, нежели да вѣрвамъ, да е моята слугыня господжица отъ Елоградъ. То е нѣщо нечувено! А найповече ся чуда, какъ азъ неможахъ да дознаѣж, да сте вы на Милорада дщера. Снощи когато ся извѣстихъ за този случай, доде ми на умъ защо е Ружица, таквъзъ съболѣзнованіе къмъ Милорада имала. Сега пакъ похвалявамъ азъ вашата сыновна любовь, а Богъ